

[Arne Bjerregaard]

streng, men at det var umuligt at bruge denne streng, i alt fald på den rigtige måde.

Hvis jeg ellers har opfattet dette tings ud-sagn ret igennem de sidste dage, må jeg forstå, at finanspolitikens streng er over-spændt, der er i alt fald ingen mulighed for øjeblikkelig at afstemme den. Tilbage er faktisk kun én streng, nemlig den pengepolitiske i videste betydning, også med dens skattepolitiske indhold.

Her er det, vi mener, som andre har ment, at pensionsmidlerne kommer ind i billedet både med hensyn til placering og med hensyn til afkastningsgrad. Der er et ønske hos alle herinde og også ude i befolkningen om, at vi skal stimulere erhvervslivet, næsten alle har sagt det, alle har ønsket det. Men man ønsker aldrig, hverken herinde eller udenfor, at præcisere, hvorledes vi gør det, ud over luftige bemærkninger om enkelte skattelettelser hist og pist. Man ønsker ikke at præcisere, at man nødvendigvis må gennemføre væsentlige ændringer, må gå ind under andre styringsformer, som tidens samfundsudvikling har nødvendiggjort.

Man ønsker derimod fra vide kredse at fastholde gamle politiske løsningsmodeller, man vil ikke og kan ikke på grund af det allerede nævnte, men vel også på grund af visse bindinger uden for dette hus, gå så vidt, som man f.eks. kunne, da vi sidst havde en krise med Kanslergadeforliget i 1933, hvor man dog turde spille på 3 strenge, hvor man f.eks. formåede at sætte det engelske pund med hensyn til afregning over for landbruget op fra 18, så vidt jeg husker, til 22,30 – eller var det 22,50 – hvor man fastfros lønniveauet, og hvor man var enig om at gennemføre en socialreform, som dengang var tiltrængt.

Det vil sige, at man dengang kunne bruge og brugte 3 politisk-økonomiske strenge. I dag kan vi, selv om alle ved det, øjensynlig ikke bruge én streng i vores politisk-økonomiske instrument, fordi man derved må lade et par hellige køer falde, eller måske på grund af kluntethed og mangel på pædagogisk sans.

Jeg må nok spørge dette ting og andre, om man tror, det er muligt at føre dette samfund videre, hvor passive investeringer har en afkastningsgrad på 20 pct. eller reelt på 10 pct., medens landbrugernes aktive investe-

ringer plus deres aktive indsats ikke kan give 1 pct. i afkast, men bliver minus.

Jeg må endvidere spørge, om det er klogt, om det er rimeligt, at investeringer i erhvervslivet, som vi ønsker at hjælpe, skal have en rente, som rent faktisk på grund af vores skattepolitik er 2–3 gange så høj som de investeringer, der er til private forbrugsgoder. Det er ting, jeg mener såvel vi herinde som også folk uden for dette ting har pligt til at overveje. Når de forlanger, at der skal skabes løsninger, som bringer balance i vores økonomi, er man nødt til at overveje disse ting, selv om det for nogle kan være hellige køer, som man ikke vil røre ved.

Spørgsmålet om pensionskassemidlerne er ikke bare et spørgsmål om hensyntagen til pensionister – jeg mener, der skal være en rimelig og udstrakt grad af hensyntagen til dem – men det er så sandelig også et spørgsmål om væsentlige dele af vort erhvervsliv, bl.a. landbruget og byggeriet, især i øjeblikket.

I kristeligt folkeparti mener vi, at det med pædagogiske midler måtte have været muligt at få pensionskassemedlemmerne, fondsbestyrelser osv. til at forstå nødvendigheden af, at man på lang sigt ikke kan operere med en sådan kapitalstigningsgrad inden for dette område, medens man har det modsatte inden for vores erhverv. Jeg beklager meget, at regeringen ikke har formået at bruge sine pædagogiske evner så dygtigt, at man har kunnet overbevise tilstrækkeligt om dette og formået at løse den opgave, som regeringen var stillet over for.

På den anden side ønsker jeg ikke her at klandre regeringen for den økonomiske politik; den har ikke været god nok, men vi har selv været medansvarlige for en del af den. Men når man fra venstres side her i dag nok en gang kommer med den evindelige snak om, at det er en forfejlet økonomisk politik igennem en årrække, der er skyld i miseren, synes jeg næsten, det er barnagtigt eller i alt fald udtryk for en total mangel på selverkendelse, for siden 1968 har venstre mig bekendt haft væsentlig indflydelse i halvdelen af denne periode til nu, og så skulle man jo tro, de i den periode i alt fald kunne have rettet lidt op på det. Det beklager vi, som selvfølgelig har visse sammenfaldende interesser med venstre, hvad vi aldrig har lagt skjul på. Men vi synes, den slags argumenter herinde er